

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Ing. J. Š.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Praha 8, Křižíkova 16, proti žalovanému **náměstkovi policejního prezidenta pro trestní řízení, se sídlem Policejní prezidium**, Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2005, č. j. 12 Ca 7/2005 - 35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 23. 12. 2004, č. 155. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie ČR útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 9. 6. 2004, č. 309/2004, kterým byl podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále též zákon o služebním poměru), stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a žádnou ze stěžovatelem vznesených žalobních námitek neshledal důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda ve výroku správního rozhodnutí musí být uvedeno, o kterou z alternativ § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru se jedná, tj. zda dochází k propouštění pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti. Stěžovatel má za to, že v zájmu právní jistoty musí být již ve výroku jasně uvedeno, o kterou z alternativ se jedná. Tomu nasvědčuje i výklad § 108 odst. 1 uvedeného zákona, který požaduje, aby v rozhodnutí o propuštění byl uveden důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími, jinak je neplatné. Ve výroku tedy musí být rovněž uveden i skutkový podklad propuštění tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. K tomu stěžovatel poukazuje na § 124 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak spatřuje v tom, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci, neboť stěžovatel vozidlo neřídil a žalovaný se touto jeho námitkou vůbec nezabýval. Naopak považoval ji za účelovou a při hodnocení toho, zda vozidlo dne 13. 5. 2004 po požití alkoholu řídil stěžovatel, vycházel z protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 5. 2004. Podle stěžovatele však „doznání“ v tomto protokolu nebylo dostatečně verifikováno dalšími důkazy a sám stěžovatel pravdivost tohoto doznání nepotvrdil. Až dne 14. 5. 2004 se dozvěděl, že se událost odehrála jinak. V přestupkovém řízení pak stěžovateli jízda pod vlivem alkoholu nebyla prokázána, neboť odvolací orgán neshledal pro takový závěr dostatečné důkazy; řízení však muselo být s ohledem na § 76 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona zastaveno. Stěžovatel se rovněž domnívá, že řízení před městským soudem bylo zmatečné, neboť soud považoval za účastníka řízení Policejní prezidium České republiky zastoupené náměstkem policejního prezidenta pro trestní řízení. V žalobě však byl jako žalovaný označen služební funkcionář, tj. náměstek policejního prezidenta. V neposlední řadě považuje stěžovatel rozhodnutí městského soudu ve svém celku za nepřezkoumatelné, neboť dostatečným způsobem nereaguje na žalobní tvrzení (jak při řešení právních otázek, týkajících se formy rozhodnutí, tak i skutkových otázek). Chybí např. jakékoliv zdůvodnění zásadního právního závěru, že forma rozhodnutí nezpůsobuje jeho nezákonnost. Stěžovatel má zato, že takový právní závěr je příliš nejasný, navíc není zřejmé, co tím měl soud na mysli, neboť uvedl též, že ve formě rozhodnutí nebylo shledáno pochybení. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí se závěrem městského soudu obsaženým v rozsudku. Dále konstatuje, že rozhodnutí o propuštění nemá sankční charakter a je třeba ho odlišovat od rozhodnutí ve věcech kázeňských. Poukazuje rovněž na to, že napadené rozhodnutí první instance obsahuje ve výroku důvod propuštění podle § 106 odst. 1 písm. d) za použití § 108 odst. 3 zákona o služebním poměru, neboť stěžovatel porušil služební přísahu úmyslně zvláště závažným způsobem; to je dále popsáno v odůvodnění. Takový postup je podle žalovaného v souladu s § 108 i § 124 uvedeného zákona. Stěžovatelovo tvrzení, že v rozhodnou dobu vozidlo neřídil, považuje za účelové a poukazuje na to, že k tomu neuvedl žádné další okolnosti a ani nevyužil oprávnění podle § 130 odst. 3 zákona o služebním poměru doložit je důkazy. Žalovaný o tom, že stěžovatel vozidlo řídil, nemá sebemenší pochybnost. Dále se domnívá, že soud označil žalovaného správně, naopak stěžovatel pochybil, když v žalobě uvedl, že žalovaným je náměstek policejního prezidenta, aniž by uvedl, kterého ze čtyř náměstků má na mysli. Svoje rozhodnutí pak považuje za vydané v souladu se zákonem a navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Stěžovatel k uvedenému vyjádření žalovaného zaslal soudu svoje stanovisko, kde zdůraznil, že rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru má podle jeho

názoru sankční charakter, přestože není výsledkem kázeňského řízení. Skutková podstata propuštění z důvodu podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je však konstruována jako trestní norma, neboť musí být prokázáno porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem. Podle stěžovatele nejde o šťastnou právní úpravu, např. v zákoně č. 218/2002 Sb. je propuštění ze služebního poměru zařazeno mezi kárná opatření [§ 72 odst. 1 písm. d) tohoto zákona]. Stěžovatel dále přiznává, že se dopustil jistě nedůslednosti, když neoznačil přesně, kterého náměstka měl na místě žalovaného na mysli, nadále se však domnívá, že je nesprávné označení žalovaného jako „Policejní prezidium České republiky zastoupené náměstkem policejního prezidenta“. Služební funkcionář totiž rozhoduje ve své vlastní pravomoci a nikoliv na základě zmocnění. Pokud by pak služební funkcionář jednal v rámci své pravomoci za policejní prezidium, nešlo by o jednání na základě zastoupení, nýbrž přímo o jednání tohoto orgánu.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Důvod uvedený pod písm. a) citovaného ustanovení (*tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem*), spatřuje v tom, že městský soud nesprávně posoudil, zda ve výroku správního rozhodnutí musí být uvedeno o kterou z alternativ § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru se jedná, tj. zda dochází k propouštění pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti a rovněž zda zde musí být uvedeno v jakém jednání je toto porušení shledáno. Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*), považuje za naplněný tím, že správní orgán nesprávně zjistil skutkový stav věci, když řádně nezjistil, zda stěžovatel vozidlo v rozhodnou dobu řídil či nikoliv resp. že se nezabýval jeho námitkou, že je neřídil. Pokud jde o důvod uvedený pod písm. c) citovaného ustanovení s. ř. s. (*zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce*), tak ten stěžovatel vidí v nesprávném označení žalovaného v rozsudku městského soudu. Rozhodnutí městského soudu považuje ve svém celku za nepřezkoumatelné, neboť dostatečným způsobem nereaguje na žalobní tvrzení, v tom pak spatřuje naplnění důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*).

Stěžovatel předně považuje řízení před městským soudem za zmatečné, protože městský soud ve svém rozsudku nesprávně označil žalovaný správní orgán. Podle stěžovatele je žalovaným služební funkcionář, tj. náměstek policejního prezidenta ve věcech trestních, zatímco městský soud označil jako žalovaného „Policejní prezidium ČR zastoupené náměstkem policejního prezidenta pro trestní řízení“. Předně je třeba poukázat na to, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu *není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon* (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, uveřejněno ve Sb. NSS pod č. 534/2005). Konkrétně se jedná o § 69 s. ř. s., podle něhož *je žalovaným správní*

orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V daném případě šlo o věc služebního poměru, o níž v posledním stupni rozhodl náměstek policejního prezidenta JUDr. Ing. J. M.. Řízení ve věcech služebního poměru je upraveno v hlavě deváté zákona o služebním poměru. Podle § 122 zákona o služebním poměru jsou účastníky řízení ve věcech služebního poměru *policie a policista nebo pozůstalý po policistovi*. V definičním ustanovení § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru je pak uvedeno, že pod pojmem „policie“ užívaným v následných ustanoveních, je nutno chápat Policii České republiky. Odst. 2 tohoto ustanovení pak stanoví, že *jménem policie jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru podle tohoto zákona ministr vnitra České republiky (dále jen "ministr") a v rozsahu jím stanoveném další funkcionáři (dále jen "služební funkcionář")*. Základní odpovědnost a rozhodovací pravomoc ve věcech služebního poměru je tak svěřena ministru vnitra, tedy konkrétní fyzické osobě stojící v čele Ministerstva vnitra. Ministr tuto pravomoc může dále delegovat, vždy však zase jen na konkrétní fyzické osoby – proto také zákon hovoří v tomto případě o (služebních) funkcionářích, nikoliv o služebních orgánech. Ministr vnitra, případně jím pověření další služební funkcionáři jsou ve věcech služebního poměru správními orgány – nerozhodují samozřejmě jako fyzické osoby samy o sobě, nýbrž jako fyzické osoby vykonávající ve struktuře vojensky organizovaného sboru, podřízeného ministerstvu vnitra (§ 3 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky), zákonem resp. na základě zákona (rozhodnutím ministra vnitra) jím svěřené rozhodovací pravomoci ve věcech služebního poměru. V daném případě byl služebním funkcionářem, který rozhodl v posledním stupni, právě náměstek policejního prezidenta pro trestní řízení a ten také je ve smyslu legislativní zkratky zavedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalovaným správním orgánem. Ke shodnému závěru, tedy že žalovaným správním orgánem je právě služební funkcionář a nikoliv Policejní prezidium, případně Policie ČR, dospěl Nejvyšší správní soud již ve svých rozhodnutích ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58, a ze dne 4. 11. 2004, č. j. 3 As 2/2004 - 60, obě dostupná na www.nssoud.cz.

Je tedy třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že žalovaným je v dané věci náměstek policejního prezidenta pro trestní řízení a že městský soud v napadeném rozsudku žalovaného nepřesně označil jako „Policejní prezidium ČR zastoupené náměstkem policejního prezidenta pro trestní řízení“. Na druhou stranu však nelze se stěžovatelem souhlasit, že by uvedené formulační pochybení městského soudu mohlo způsobovat zmatečnost řízení, případně jinou vadu řízení před soudem, pro kterou by měl zdejší soud rozsudek městského soudu zrušit. Jak totiž vyplynulo ze soudního spisu, městský soud během řízení řádně jednal s náměstkem policejního prezidenta pro trestní řízení jako účastníkem tohoto řízení a ten v něm také aktivně vystupoval a činí tak i v řízení o kasační stížnosti (vyjádření k žalobě ze dne 11. 2. 2005 i vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 12. 7. 2005 je podepsáno žalovaným náměstkem). Lze tedy uzavřít s tím, že městský soud v označení žalovaného v napadeném rozsudku pochybil, nicméně se nejedná o pochybení natolik zásadní, aby mohlo být důvodem pro zrušení tohoto rozsudku. Tvrzený důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tak neobstojí.

Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu, neboť toto rozhodnutí dostatečným způsobem nereaguje na stěžovatelova žalobní tvrzení. Ani s tímto důvodem nelze souhlasit. Městský soud je povinen přezkoumat napadené výroky rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), stěžovatel má zato, že se soud nezabýval jeho námitkami jak při řešení právních otázek, týkajících se formy rozhodnutí, tak i skutkových otázek. Je sice pravdou, že odůvodnění rozhodnutí městského soudu není příliš obsáhlé, avšak není možné je z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné. Naopak

z něho lze vyčíst, že se soud, sice stručně, avšak dostatečně, zabýval všemi stěžovatelskými námitkami. K údajným vadám rozhodnutí žalovaného uvedl, že je nutno toto rozhodnutí vnímat jako celek, a z jeho odůvodnění je pak zřejmé, v čem spatřuje správní orgán porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem. Městský soud tedy považoval rozhodnutí žalovaného za souladné se zákonem a přidržel se názoru, že není třeba, aby v jeho výroku bylo skutkově vymezeno stěžovatelské jednání, nýbrž postačí, pokud tak je učiněno v odůvodnění rozhodnutí. Je sice pravdou, že tuto skutečnost nevyjádřil městský soud zcela pregnantně, avšak z obsahu odůvodnění je zřejmá. Rovněž se městský soud vypořádal s námitkou, že stěžovatel vozidlo neřídil, když poukázal na zjevnou účelovost tohoto tvrzení.

Pokud jde o stěžovatelské nepochopení věty: „Forma rozhodnutí nezpůsobuje jeho nezákonnost.“, kterou městský soud uzavřel přezkum formálních náležitostí správního rozhodnutí, tak je stěžovateli třeba přisvědčit, že je-li na ni nazíráno samostatně, může působit určité nejasnosti. V daném případě však byla tato věta součástí odstavce, v němž se městský soud zabýval tím, zda ve výroku správního rozhodnutí musí být uvedeno, o kterou z alternativ § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru se jedná, tj. zda dochází k propouštění pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti. V rámci svého přezkumu dospěl městský soud k závěru, že tomu tak není a že rozhodnutí je nutno vnímat jako celek, přičemž z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, v čem je porušení služební přísahy spatřováno. Městský soud pak uzavřel s tím, že forma (rozuměj: v žalobě zpochybněné formální náležitosti rozhodnutí, které neobsahovalo ve výroku vymezení toho, zda dochází k propouštění pro porušení služební přísahy či služební povinnosti) nezpůsobuje jeho nezákonnost (tj. rozhodnutí je v souladu se zákonem). Nejvyšší správní soud si je vědom, že odůvodnění rozsudku městského soudu mohlo být v některých ohledech propracovanější, avšak není zatíženo takovými vadami, které by mohly způsobit jeho nepřezkoumatelnost, případně nezákonnost. Naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebylo shledáno.

Pokud jde o tvrzené vady řízení před správním orgánem, tak ani ty Nejvyšší správní soud neshledal. Při posouzení důvodnosti této námitky vycházel ze správního spisu, jehož obsahem je rozhodnutí ředitele PČR útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ve věcech služebního poměru ze dne 9. 6. 2004, kterým byl stěžovatel podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky a podle § 108 odst. 3 tohoto zákona byl služební poměr ukončen dnem doručení tohoto rozhodnutí. V odůvodnění bylo pak uvedeno, že dne 13. 5. 2004 v 19.50 hod. řídil stěžovatel, po předchozím požití alkoholických nápojů, služební vozidlo Škoda Felicia a při jízdě směrem od obce M. na K. po silnici č. I/12 v obci D. s vozidlem začal kličkovat a ohrožovat ostatní vozidla, následně pak přešel do protisměru, kde ve vzdálenosti 1 m nad srázem vozidlo zastavil a usnul. Vozidlo tvořilo překážku v silničním provozu, neboť zasahovalo do silnice. Stěžovatel byl ve vozidle s nastartovaným motorem nalezen místními občany. Požití alkoholických nápojů před jízdou bylo prokázáno dvěma opakovanými odběry krve v nemocnici K., přičemž bylo zjištěno, že při odběru vykonaném dne 14. 5. 2004 ve 2.35 hod měl stěžovatel 1,37 - 1,44 promile alkoholu v krvi a při odběru ve 3.35 hod téhož dne 1,11 - 1,44 promile. Služební funkcionář toto stěžovatelské jednání posoudil jako zvláště závažné porušení služební přísahy. Uvedené skutečnosti prokazuje fotodokumentace, protokol o události ze dne 13. 5. 2004 sepsaný prap. F. nstržm. H. (ti tvořili hlídku PČR, která byla ke spicím stěžovateli přivolána místními občany), úřední záznam mjr. Č. a mjr. P. ze dne 14. 5. 2004 (pracovníci oddělení kontroly a stížností Policejního prezidia ČR), úřední záznam o podání vysvětlení H.H. a J. N. (kteří se k vozidlu se stěžovatelem dostali jako první), lékařskými záznamy o výsledku odběru krve sepsanými

MUDr. K.. Z protokolu o podání vysvětlení stěžovatele vyplynulo stěžovatelovo doznání k tomu, že v rozhodný den vypil jen „jednoho malého panáka slivovice“ (a to v 16.00 hod) a dále uvedl, že se mu při řízení udělalo nevolno a sjel na okraj silnice.

Jak vyplynulo ze správního spisu, skutečnost, že vozidlo v rozhodnou dobu řídil opravdu stěžovatel potvrdila výpověď H. H., která vozidlo přímo viděla při jízdě, dále výpověď J. N., který - spolu s uvedenou svědkyní - stěžovatele ve vozidle nalezl. Rovněž tuto skutečnost stěžovatel výslovně potvrdil v protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 5. 2004, když sdělil, že „před 20.00 hod. odjel a jel zpět na K.. Jel směrem na D., udělalo se mu nevolno a sjel na levou stranu vozovky, kde zastavil“. Zpochybňovat ji začal až v podaném odvolání, navíc poněkud nejasně a neurčitě, neboť uvedl, že „podle jeho pozdějšího zjištění vyšlo najevo, že služební dopravní prostředek byl řízen jinou osobou“. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný dostatečným způsobem zjistil stav věci, neboť z uvedených skutečností je zcela zřejmé, že žalovaný vozidlo v rozhodnou dobu řídil a z lékařských zpráv o odběru krve je nepochybné, že při tom byl pod vlivem alkoholu. Nelze tak stěžovateli přisvědčit, že by žalovaný jeho výpověď neměl podepřenou dalšími důkazy. Naopak je třeba souhlasit se žalovaným a městským soudem, že toto stěžovatelovo tvrzení je účelové a nekonkrétní, navíc poněkud nejasně působí jeho námitka, „že teprve po podání vysvětlení se dozvěděl, že se událost odehrála jinak“. Stěžovatel nejen, že neuvádí od koho se tuto skutečnost dozvěděl ani jak se „událost“ měla odehrát, navíc se jedná o skutečnost, kterou by měl nejlépe vědět sám stěžovatel. Rovněž skutečnost, že bylo přestupkové řízení se stěžovatelem zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích [pozn. soudu: stěžovatel v žalobě nesprávně označil písmeno, podle něhož bylo toto řízení zastaveno, neboť přestupkové řízení nebylo zastaveno proto, že přestupek nebyl spáchán obviněným - písm. b), nýbrž proto, že odpovědnost za přestupek zanikla - písm. f) citovaného ustanovení], nemá na shora uvedené žádný vliv; soud nemá pochyb o tom, že se předmětná událost odehrála tak, jak je uvedeno výše, a pouhá skutečnost, že řízení o přestupku nemohlo být dokončeno a bylo zastaveno, protože uplynula zákonem stanovená lhůta k jeho projednání to nemůže nijak zvrátit. Je totiž třeba odlišovat řízení o přestupku od řízení o skončení služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak neobstojí.

Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda ve výroku správního rozhodnutí musí být uvedeny skutkové okolnosti a také to, o kterou z alternativ § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru se jedná, tj. zda dochází k propouštění pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti. Při posouzení této námítky vycházel Nejvyšší správní soud ze znění příslušných ustanovení zákona o služebním poměru. Zejména se jednalo o § 124 tohoto zákona, podle jehož odst. 1 *musí být rozhodnutí služebního funkcionáře v souladu s právními předpisy, vycházet ze skutečného stavu věci a obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat též datum vydání a musí být podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře a doručeno účastníkovi řízení.* Odst. 2 tohoto ustanovení pak stanoví náležitosti výroku rozhodnutí; podle tohoto odstavce *výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, a rozhodnutí o nákladech řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá povinnost k plnění, stanoví pro ni služební funkcionář lhůtu.* Náležitosti odůvodnění jsou pak zakotveny v odst. 3, který stanoví, *že v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.* Ustanovení § 108 odst. 1 zákona o služebním poměru

pak stanoví, že rozhodnutí o propuštění musí být vyhotoveno písemně a musí v něm být uveden důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími, jinak je neplatné.

V daném případě je ve výroku rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru obsaženo jak rozhodnutí ve věci (propuštění stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie ČR), tak ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodnuto [§ 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru]. V odůvodnění je pak přesně popsán důvod propuštění i skutečnosti jej zakládající (řízení služebního vozidla dne 13. 5. 2004 v 19.50 hod. po předchozím požití alkoholických nápojů, při němž stěžovatel ohrožoval ostatní vozidla; toto jednání bylo posouzeno jako zvlášť závažné porušení služební přísahy). Rozhodnutí o propuštění stěžovatele tedy splňuje veškeré zákonem požadované náležitosti a nelze je považovat za nezákonné. Stěžovatelova domněnka o nutnosti specifikovat ve výroku též skutečnosti, které byly podkladem pro rozhodnutí, a také přesné vymezení toho, zda byl propuštěn pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti, nemá oporu v zákoně. Pokud pak zákon ve výroku rozhodnutí určité skutečnosti přímo nevyžaduje, je zásadně možné a postačující uvést je toliko v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neobstojí.

Žádný z uplatněných důvodů kasační stížnosti tak nebyl zjištěn a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu